

Gossensass, Tyrol, 21. September 1882.

Kære Brandes!

Nu har jeg da for lidt over en uge siden fåt mit manuskript fra halsen og kan begynde at genoptage min længe forsømte brevskrivning.

Først og fremst vender jeg mig naturligvis til Dem og beder Dem modtage min hjerteligste tak for det literære portræt, som De med vennehånd har udkastet af mig. Jeg er, som De siger, ganske visst ikke ufølsom for æresbevisninger; men højest af alle dem, der hidtil er blevne mig til del sætter jeg dog den hædrende og udførlige fremstilling, jeg allerede i levende live er bleven gjort til genstand for af Dem, der jo dog på dette område står som den første i samtiden.

Når mit nye skuespil kommer Dem ihænde, vil De kunne forstå hvorledes det har interesseret, og jeg kan sige, moret mig at bringes i erindring de mange spredte og henkastede ytringer i mine breve til Dem; og De vil da også forstå, hvor højlig det har måttet glæde mig at Deres portræt af mig udkom netop nu, umiddelbart foran udgivelsen af dette mit nye arbejde. Ja, kære Brandes, De har i sandhed været mig en støttende ven dennegang som altid!

En faktisk unøjagtighed i Deres fremstilling skal jeg få lov til at berigtige. Mine forældre tilhørte både på fædrene og mødrene side datidens mest ansete familjer i Skien. Stedets mangeårige storthingsrepræsentant, byfogd Paus og dennes bror sorenskriver Paus var min fars halvbrødre og min mors fættre. Ligeså nær beslægtede var mine forældre med familjerne Plesner, v. d. Lippe, Cappelen, Blom, altså omtrent med alle de patricierfamiljer, som dengang dominerede stedet og omegnen. Min far sad som købmand i en mangeartet og vidtløftig virksomhed og yndede en hensynsløs gæstfrihed i sit hus. I 1836 måtte han indstille sine betalinger og der blev os intet andet tilbage end en landejendom i nærheden af byen. Did flyttede vi hen og således kom vi ud af berøring med de kredse, som vi hidtil havde tilhørt. – I «Peer Gynt» har jeg benyttet mine egne barndomsforholde og erindringer som et slags model ved skildringen af livet i «den rige Jon Gynts hus».

I Deres senere breve har De gentagende berørt et par omstændigheder, hvis rette simple sammenhæng jeg hidtil ikke har oplyst Dem om. Under mit sidste to dages ophold i København blev det mig sagt at De var rejst på landet og da jeg ikke så Dem og Deres hustru ved middagen hos Hegel, kunde det aldrig falde mig ind at De befandt Dem i byens nærmeste omegn; og jeg kan umulig tro andet, end at også Hegel dengang var uvidende derom. At jeg ved vort sammentræf i München ikke havde læst Deres værk over Lasalle lå ene og alene deri at Hegel ikke endnu havde sendt mig bogen, hvilket han ellers plejer gøre med de forlagsskrifter, som han ved interesserer mig. Jeg gik desuden dengang og tumlede med planen til «Samfundets støtter», og under sådanne omstændigheder læser jeg sågodtsom intet og allermindst de bøger, om hvilke jeg på forhånd kan vide at de helt vilde optage mig.

Gid De nu må komme til at føle Dem vel tilfreds i København! Jeg håber at træffe Dem der næste sommer; der er så meget, jeg gerne vilde sige Dem og tale med Dem om. – Her lever vi nu afskårne fra tilbagevejen til Italien ved store oversvømmelser; når vi tør håbe at være i Rom igen, ved vi endnu ikke; foreløbig må vi indskrænke os til at nå Bozen, hvilket for øjeblikket er umuligt.

Med vore bedste hilsener til Deres ærede frue

Deres hengivne

Henrik Ibsen.